

TÉMĚŘ DOKONALÁ

MICHALA
RIES

BARONET

Téměř dokonalá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Michala Ries

Téměř dokonalá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**TÉMĚŘ
DOKONALÁ**

TÉMĚŘ DOKONALÁ

MICHALA
RIES

Copyright © 2025 by Michala Ries

Translation © Jakub Hladík, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2976-5

ISBN e-knihy 978-80-269-2980-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2981-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2977-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Prolog

Kamila

Nejsem žádná femme fatale z filmů a knih. S tímhle faktem jsem se už smířila. Jsem obyčejná a docela hezká, když se dobře vyspím nebo si namaluju rty.

Když se mi pubertální spolužáci posmívali kvůli mému vzhledu nebo postavě, máma mi říkala, ať se tím netrápím, protože moje zářivá osobnost dalece převyšuje všechny moje fyzické nedostatky.

Taky mi říkala, že ti malí parchanti mají v hlavě akorát nasráno, stejně jako jejich rodiče.

Ano, její osobnost je stejně zářivá jako ta moje.

„Bud’ prostě sama sebou,“ šeptávala mi do ucha, když mě objímala.

A já takovou zůstala.

Naučila mě, že milovat sebe sama nijak nesouvisí s mým vzhledem, s tím, kdo jsem, nebo s tím, co si o mně myslí ostatní. Díky ní vím, že v každém okamžiku můžu být sama sebou. Nemusím se kvůli nikomu ani ničemu přetvařovat. Ukázala mi, že všichni v sobě máme něco krásného a zároveň že každý – bez výjimky – si v sobě nosí i nepořádek.

Abych to shrnula, Bůh mi sice nenadělil do vínku

genetické předpoklady, díky kterým by mi svět ležel u nohou, ale dal mi ty nejlepší rodiče. A oni mi dali ten největší dar ze všech – víru v sebe sama.

Jmenuju se Kamila Debnárová.

Je mi devětadvacet let.

Prodávám zmrzlinu. Kromě jiného.

Nemám žádná prsa.

Nevlastním sekačku na trávu, ale jsem hrdou majitelkou dvou koz.

Někdy se ocitám v... no, neobvyklých situacích. Opravdu za to nemůžu, prostě se mi to stává!

Miluju svůj život.

Jednoho dne vstoupil do mého krásného života Robert a začali jsme psát náš příběh.

Obrátila jsem mu život vzhůru nohama.

Myslel si, že jsem přišla z pekla, abych ho trápila.

Jak ztracený musí být člověk, aby nepoznal lásku, když ji má přímo před nosem? Pomohla jsem mu, aby našel sám sebe. A pak jeho srdce našlo moje.

Jak to mezi námi všechno začalo?

Honil mě divočák.

Jeden den v Robertově životě

Přesně v šest hodin ráno se v mojí ložnici rozezní Johann Sebastian Bach.

Vypnu budík a zkontroluju mobil.

Vstanu z postele a ustelu ji.

Zapnu kávovar.

Oholím se.

Obléknu se.

Vypiju kávu.

Nasnídám se.

Dám nádobí do myčky.

Sbalím si notebook a věci na cvičení a odcházím z domu.

Uplynulý rok jsem pracoval na speciálním projektu v zahraniční centrále naší mateřské společnosti a tato rutina mi chyběla.

Můj návrat však provázely nečekané změny.

Mám novou sousedku, která má zjevně nezdravý vztah ke zvířatům.

Její jednooká kočka sedí uprostřed mého pozemku a sleduje mě.

„Vypadni,“ zavrčím na ni.

Pozvedne ocas a vyzývavě na mě mrkne. Jen jednou. Jediným okem.

Když k ní výhrůžně vykročím, s prskáním uteče.

Znechuceně pohlédnu na sousední pozemek, kde stojí jeden z těch dřevěných montovaných domů. Realitní makléř mi sliboval, že ta parcela zůstane neobydlená. Neuplynuly ani dva roky a mám za sousedku takovou...

Včera poslouchala Eminema!

A ty její kozy! Jsou dvě. Kdykoli zafouká vítr, cítím jejich pach. A to ani nemluvím o tom jejich psychotickém mečení. Jedna z nich pravidelně vydává zvuky, které normální kozy nevydávají!

Venkovská idylka. To určitě.

Rozhodl jsem se žít v domě, protože v bytě mě rušili sousedi.

Zjevně jsem špatně vyhodnotil všechna data, protože tady to není o nic lepší.

Lidi mi vadí tak nějak obecně.

Když vyjedu na ulici, vidím, jak mi mává nějaká přehnaně motivovaná žena, která venčí psa. Kývnu jí na pozdrav, protože slušnost mi nedovolí jinak, ale zároveň to dělám dostatečně umírněně, aby pochopila, že nemám zájem o větší interakci.

Možná že právě ona a její pes mohou za to, do čeho jsem včera šlápnul.

Do práce dorazím pět minut před sedmou.

„Dobré ráno, Roberte, jak jste se vyspal?“ usmívá se na mě recepční.

„Dobré ráno, Anno,“ kývnu na ni.

Jednou ji to přece musí přestat bavit. Pracuju tady už tři roky a ona to zkouší každé ráno.

Nikdy jsem nepochopil lidskou touhu po zbytečných rozhovorech.

Diskuse o mém spánkovém režimu je pro náš pracovní vztah zcela irelevantní.

Vejdu do své kanceláře a položím notebook na dokonale uklizený stůl.

Mám rád efektivitu, proto miluju svoji práci.

Matematická statistika je jasná a přesná. Vyžaduje logiku a soustředění.

Žádné otázky ohledně spánku, žádné kočky, které nechápou hranice cizích pozemků.

Ponořím se do práce.

O čtyři hodiny později se ozve zaklepání, které se dá stěží považovat za zaklepání – je to jen jedno bouchnutí. Skutečné zaklepání sestává ze dvou až tří krátkých úderů.

Už z toho nedostatečného projevu poznám, kdo to je.

Vejde Leonard.

„Nazdar, brácho! Promiň, že jdu pozdě, byl jsem u zubařky, jinak bych tu byl hned ráno. Vítej zpátky a pojď na mou hrud!“

Zamračím se na něj.

„Mrzí mě, že ti rodiče nedopřáli sourozence, ale já nejsem tvůj bratr. A zůstaň, kde jsi. Nestojím o kontakt.“

Věnuje mi široký úsměv. „Víš, že kdyby sis vrznul, byl bys uvolněnější?“

„Historie i statistika potvrzují tvoje tvrzení,“ přikývnu nevrle, protože má pravdu.

Nejsem však typ na příležitostný sex a od žen, se kterými mám sexuální kontakt, očekávám určité... standardy.

„Sakra, celý rok, co jsi byl pryč, jsi s nikým nespál, co?“

Přimhouřím oči a neodpovídám.

Nejsem si jistý, jaký má tohle přátelství smysl. Nejsem obklopený lidmi. Leonard je vlastně jediný člověk, kterého považuju za přítele.

A to navzdory tomu, jak je uvolněný a přátelský, a navíc si myslí, že je i vtipný.

Náš vztah začal tak, že se odmítl odstěhovat. Pořád se vracel, pořád se mnou mluvil, jeho pokusy byly stejně vytrvalé jako snahy naší recepční.

Ale jemu se podařilo dostat se ke mně blíž.

Stále nechápu, jaké výhody mu toto přátelství přináší.

Jsmo úplně odlišní. Uvědomil jsem si, že naplňuje mou potřebu kontaktu s jinou lidskou bytostí. Konec-konců je přirozené, že lidé touží po společenském kontaktu.

Během svého pobytu v zahraničí jsem neviděl důvod vracet se domů – najal jsem si někoho, kdo se mi staral o dům, ale Leonard s rodinou za mnou přijeli na návštěvu.

Jejich přítomnost mi... nebyla nepříjemná.

„Mám pro tebe ženu,“ oznamuje mi spokojeně. „Domluví ti s ní rande.“

„Ne, děkuju. Partnerku si dokážu najít sám.“

Posadí se na můj stůl, i když ví, že to nemám rád. Zadky nepatří na stoly.

„Nevybitá sexuální energie negativně ovlivňuje mozkovou činnost. To je známý fakt. S plnými koulemi nejsi schopný podávat nejlepší pracovní výkony. Starat se o ně je ve tvém profesním zájmu.“

„Víš, že za celý rok, co jsem byl v Paříži, nikdo nemluvil o mých varlatech?“

„A to je přesně tvůj problém! Soňa je krásná vysoká blondýnka. Inteligentní. Postará se o tvoje koule a ty se staneš špičkou ve svém oboru.“

Zúžím oči.

„Tři věci nestačí.“

Leonard se ke mně nakloní a vlasy mu spadnou do čela.

„Nechod’ na mě s tím svým seznamem. Milenky si nevybíráš hlavou, stačí naslouchat svému penisu. Věř mi, má mnohem nižší nároky než tvůj mozek.“

„Měl by sis zajít ke kadeřníkovi,“ doporučím mu.

„Jsi ztracený případ,“ Leonard zavrtí hlavou a vstane. Prohrábne si příliš dlouhé vlasy. „Moje drahá žena mi za ně ráda tahá, když má orgasmus, takže ne. Oběd v půl jedné?“

„V poledne.“

Ušklíbne se, ale nijak to nekomentuje.

„K tomu rande se ještě vrátíme,“ mávne rukou a zavře za sebou dveře.

Unaveně se opřu a zavřu oči. Snažím se vymazat z hlavy obraz ženy při orgasmu. Samozřejmě ne Leonardovy manželky. Chvějící se hrud’, zavřené oči, zpotené tělo, vzdychání.

Potřesu hlavou a protáhnu se.

Sex mi opravdu chybí. Přináší mi uvolnění, kterého v každodenním životě nedokážu dosáhnout. Ale nechybí mi natolik, abych snížil svoje nároky.

V Paříži jsem potkal jednu ženu. Měli jsme krátký milostný poměr, ale pak ode mě začala vyžadovat city, které jsem nemohl opětovat. Na jinou vyhovující jsem za poslední rok nenarazil.

Možná bych si mohl vytvořit profil na seznamce. Hned na začátku jasně definovat své požadavky. Už dávno jsem si uvědomil, že ženy můj seznam neocení, považují ho za urážlivý, takže o něm nemluvím. Ale na seznamce, kde lidé běžně vyjadřují svoje preference ohledně partnera, by to mohlo být v pořádku.

Vytáhnu z peněženky složený kus papíru.

Celkově... Jsem připravený se usadit.

Založit rodinu.

Jen ji musím najít. A ona existuje. Víím to.

Rozložím papír. Týká se mojí ideální partnerky. Každý bod jsem vytvořil s ohledem na různé oblasti mého života a možná rizika. Tvorbou tohoto seznamu jsem strávil několik dní – je sestavený tak, aby potenciální manželství mělo co největší šanci vydržet. Zakládá se na mých potřebách a na sdílených názorech a postojích.

Určitě se najde žena, která ocení jasná pravidla a čistý stůl.

Přesně v 11:59 vstanu, obléknu si sako a vyrazím za Leonardem. Nerad odcházím od rozdělané práce, ale pro můj metabolismus je pravidelné stravování vhodné.

O pět minut později dorazíme do restaurace. Leonard se vydá ke stolu, u kterého sedí nějaká žena.

V duchu si povzdechnu.

Kvůli jeho sociálním kontaktům se nestihnu vrátit do kanceláře do jedné, jak jsem měl původně v plánu. To mi naruší celý den.

Leonard není vhodný pro moje trávení.

Chci si sednout k volnému stolu, ale chytí mě za rameno.

„Tohle je Soňa, dneska s námi bude obědvat. Soňo, tohle je můj přítel a kolega Robert.“

„Ahoj, Robe, moc ráda tě poznávám,“ podává mi ruku.

„Jsem Robert,“ opravím ji odměřeně, krátce stisknu její ochablou dlaň a pomůžu jí se posadit. Zároveň vrhnu nevraživý pohled na toho idiota.

„Jsem nadšená, že jsi mě chtěl poznat. Leo mi toho o tobě hodně vyprávěl.“

„Nevěděl jsem, že se k nám dnes připojíš na oběd,“ konstatuji suše, aby neměla zkreslené představy, a ona se zarazí.

„Robert zbožňuje překvapení,“ vstoupí do toho Leonard.

„Vážně?“ zvedám obočí v předstíraném překvapení, protože si uvědomuju, že ta žena je v tom zcela nevinně. Nechci ranit její city. Většina žen nějaké má a tato asi nebude výjimkou.

Takže mi zbývá jediné. Projevit o ni trochu zdvořilého zájmu.

„Kde pracuješ, Soňo?“ zeptám se poté, co si objednáme.

„Studovala jsem sociální práci a zůstala jsem v oboru. Pracuju jako...“

Přestávám poslouchat a nevěřícně se podívám na Leonarda.

Snaží se mi dohodit ženu, která studovala sociální práci?

Oběd nějak přežiju. Když se loučíme, odmítám její návrh, že bychom se měli znovu sejít.

Moje odmítnutí přijímá s elegancí, což upřímně oceňuju.

Cestou zpět do kanceláře s rukama v kapsách otáčím hlavu k Leonardovi.

„Zeptej se svojí ženy, jestli nezná nějakou rozvedenou se třemi dětmi. Nebo absolventku distančního studia filozofie, to by bylo skvělé.“

Leonardova žena Anita se neuvěřitelně obává o můj osobní život. A neustále se mě pokouší oženit.

„Víš, že neuznává tvůj seznam. Nedokáže přijmout fakt, že si chceš vybrat ženu na základě nějakých kritérií,“ pokrčí Leonard rameny.

„Vždyť ani netuší, co na tom seznamu je.“

Leonard ví, že existuje, zná dokonce i některé body, ale nikdy ho neviděl. Nikdo ho nikdy neviděl. Je to příliš osobní.

„Nehynoucí láska?“

„Láska mi v zásadě nevadí, ale na mém seznamu není.“

„Láska je to jediné, co udrží ženu po tvém boku.“

Skepticky se na něj podívám. „Myslíš si, že základem dobrého vztahu je abstraktní a neměřitelná veličina?“

„Kvůli lásce lidé bojují, obětují se a umírají. Takže ano, je základem dobrého vztahu, i když je neměřitelná. Co tě udrží ve vztahu, když přijde krize? Rozum ne, ten tě odežene. Je to láska,“ pokrčí Leonard rameny. „Proč o ní existují miliony filmů a knih? Je to hnací síla lidstva. Láska k sobě, dětem, partnerovi, pokroku, vědě, přírodě, zvířatům. Nebyl bys tak dobrý ve svojí práci, kdybys ji nemiloval. Sakra, fakt si dokážeš představit, jak budeš svým dětem vyprávět, že jejich matka byla rozumná volba? Děti chtějí být výsledkem rodičovské lásky, ne statistické pravděpodobnosti.“ Jeho poslední věta mě zasáhne v místě, které málokdy navštěvuju. „Navrhuju, abys něco ze seznamu vyškrtl a nahradil to láskou.“

„Seznam není neměnný, můžu do něj něco připsat, aniž bych musel odstranit předchozí položky. Už jsem to jednou udělal,“ říkám nepřítomně, stále soustředěný na to místo uvnitř sebe.

Nelíbí se mi, protože ho nemám pod kontrolou.

Odolávám nutkání promasírovat si hrudník dlaní.

„Jaký bod jsi doplnil?“

„Umělé nehty,“ zamumlám a potřesu hlavou, abych se znovu soustředil.

„Umělé nehty? Proč?“

Ostře na něj pohlédnu. „Jsme skoro v kanceláři, vysvětlím ti to jindy.“

Leonard se zastaví na chodníku, jen pár metrů od budovy naší společnosti.

„*Vysvětlím ti to jindy* znamená, že mi to nevysvětlíš nikdy. Znáš tě, vím, kdy se snažíš vyhnout odpovědi. Jestli mi to neřekneš, sednu si do tvojí kanceláře a budu pouštět písničky od Cocomelon, dokud to z tebe nedostanu.“

Lidé s dětmi používají nebezpečné zbraně.

Jaké mám možnosti?

Pokud mu to neřeknu, opravdu udělá to, čím vyhrožuje. Je toho schopen. A nezůstalo by jen u toho. Je jako lovecký pes, když zavětrí něco zajímavého.

A když mu to řeknu, bude to vytahovat dalších deset let.

Teoreticky bych mohl naše přátelství ukončit a výrazně tak zkrátit časový rámec.

Leonard si založí ruce na hrudi a významně podupává nohou.

„Tak co? Za čtyři minuty bude jedna. Čeká tě práce. Bude zklamaná, když přijdeš pozdě.“

Debil.

„Tady ne, povím ti to v kanceláři.“

„To bude něco pikantního! Tak pojďme!“

Když se za námi zavřou dveře, posadím se na své místo a zkontroluju čas.

Mám minutu.

„Kdysi jedna moje partnerka chtěla vyzkoušet masáž prostaty.“

Leonardovi se úžasem rozšíří oči. „A ty sis nechal strčit prst do zadku?“

„Prostata má víc nervových zakončení než penis,“ řeknu ledabyle.

Leonardovi se roztáhnou rty do širokého úsměvu. „To možná ano, ale penis má jednu výhodu – nena-
cháží se v zadku. Pořád ale nechápu, jak to souvisí
s umělými nehty.“

„Ten její nehet... se odlepil.“

„Počkej, počkej. Chceš mi říct, že jsi měl v zadku
zaseknutý umělý nehet? Vytáhla ti ho, nebo vyšel ven
přirozenou cestou?“

Všimnu si, jak ho přemáhá smích.

„Vytáhl mi ho doktor na pohotovosti.“

Leonard se svalí na zem a řehtá se jako idiot.

Zakrouťím hlavou a vracím se k práci.

Beztak už mám zpoždění.

Mám rád pořádek. Harmonogram. Dává mi pocit
kontroly nad životem.

„Nechal sis ho na památku?“ vyrazí ze sebe mezi
salvami smíchu. „A proč jsi nepočkal, až vyjde ven
přirozenou cestou? Nezkoušel jsi ho vytlačit?“

Ignoruju ho, odmítám mu vysvětlovat, jak nepří-
jemná je přítomnost cizího tělesa v konečníku. Dotyč-
ná dívka se sice velkoryse nabídla, že ho vytáhne, ale
já odmítl, aby se znovu přiblížila k mojí anální oblasti.
Takže jsem šel na pohotovost. Do jiného města.

„Vypadni,“ vyzvu ho.

„Promiň, promiň. Já...“ Vstane z podlahy a opráší
si nohavice. „Už jdu. Mám jen jednu poslední otázku.
Jakou měl ten nehet barvu? Třpytivou? Byly na něm
hvězdičky?“

S dalším výbuchem smíchu za sebou zavírá dveře
a já ještě slyším, jak si mumlá: *Tohle mi Anita neuvěří.*

Vzdychnu. Doufám, že mu uvěří a donutí ho to vy-
zkoušet.

Zavřu oči a mysl mi nabídne obraz, o který nesto-
jím.

Natáhnu se po myši, odhodlaný soustředit se na práci.
Růžový s třípytkami.

Po práci jdu cvičit. Po silovém tréninku uplavu v bazénu kilometr. Objednám si večeři ve své oblíbené restauraci a vezmu si ji s sebou domů.

Sotva vystoupím z auta, už zase slyším tu kozu.

Jestli ta holka nemá na veterináře, zaplatím jí ho. Určitě té koze něco je. Žádné zdravé zvíře nemůže vydávat tak příšerné zvuky. A neměla by už spát? Je přece noc. Považoval jsem za samozřejmé, že hospodářská zvířata se po setmění uchylují do stodoly.

Vejdu do domu, převléknu se do tepláků a trička a v klidu se navečeřím. Potom zamířím do pracovny. Jeden z mých bývalých profesorů mě požádal, abych prošel rukopis jeho připravované knihy.

Dvě hodiny opravuju text a následně si pustím jazz a naliju trochu whisky, kterou mi Leonard koupil k narozeninám.

S jeho charakterem je to na hraně, ale vkus na alkohol má výborný.

Jediné, co mi chybí k dokonalému dni, je ženská společnost.

Do diáře si poznamenám, že se zítra podívám na nějaké seznamky.

V posledních měsících nemám chuť hledat ženu v normálním světě.

Kromě toho, jen blázen opakuje stejný vzorec a očekává jiné výsledky. Takže přinesu do svého milostného života nějakou změnu a uvidíme, jaké budou výstupy.

Ze statistického hlediska je zřejmé, že pokud ve virtuálním světě oslovím dostatečně velkou množinu

žen, které splňují moje základní kritéria, něco z toho musí vzejít. Pravděpodobnost nikdy nezklame.

Pípne mi mobil. Podívám se na příchozí zprávu. Leonard.

L: Myslím, že člověk může v životě milovat mnoho věcí. Ale skutečně a naplno jen jednu. Ty sis vybral práci. Ale to bude vždy jen jednostranný vztah. Neobětuj jí celý život, Robe.

R: Proč mi tvoje žena nepíše z vlastního telefonu?

L: Říkal jsem jí, že ji prokoukneš. Prý mě bereš vážněji než ji.

L: Ale má pravdu. Marie Curie milovala svou práci z celého srdce a podívej, jak dopadla.

R: Ve skutečnosti nikdo nikdy neprokázal, že by její leukémii způsobilo rentgenové záření. Je to jen nejpravděpodobnější možnost.

L: Vždy to bude jen jednostranný vztah. Žádné orgasmy.

Odložím mobil a přejdu k oknu.

Má pravdu.

Jednostranný vztah. Žádné orgasmy.

A žádná zklamání.

Jeden den v Kamilině životě

Ráno mě probudí divoké mečení mojí kozy Mandragory. Kdybych chtěla příjemnější budiček, asi bych si měla pořídit kohouta. Tohle jméno nedostala náhodou, protože za zvuk, který vydává, by se nemusely stydět ani mandragory z Harryho Pottera. I ony by si při něm zakryly uši. Vtipné je, že žila na farmě, ale nechťeli ji tam právě kvůli jejímu charakteristickému hlasovému projevu. Prý rozplakala několik dětí, které se přišly podívat do ohrady.

Je jedinečná. Jako všechna moje zvířata.

Spolu s ní opustil farmu i černý kozlík – samotář, který se také nehodil do kontaktního výběhu. Ve skutečnosti je to docela miláček... No dobře, není. Nejspokojenější je, když předstírám, že neexistuje. Jakmile se k němu přiblížím, usadí se mu ve tváři takový podivný, prázdňový výraz, přimhouří oči, pootevře tlamu... Zkrátka, pojmenovala jsem ho Mozkomor, ale zjevně se mu to jméno ani trochu nelíbí, jako by ho každá jednotlivá slabika dráždila.

S úsměvem se protáhnu a zůstanu ležet, nikam nespěchám.

Nemám stálou práci, dělám od každého trochu, abych se nenudila.

Dneska pracuju ve zmrzlinárně, což je úplně nejlepší zaměstnání na světě.

Děti i dospělí ke mně přicházejí celí nedočkaví a s úsměvem. Lepší by to snad mohlo být už jen tehdy, kdybych tu zmrzlinu rozdávala zdarma.

Stánek patří manželům z Balkánu, kteří mají tři malé děti, trojčata, takže jsou štěstím bez sebe, když je dvakrát třikrát týdně zastoupím. A já jsem také šťastná.

Moje kočka Alžběta Očkatá na mě vyskočí a sedne si mi na hrudník.

„Soudě podle toho, jak těžko se mi dýchá, snídani nepotřebuješ, Bětko,“ říkám jí a ona se na mě uraženě dívá svým jediným okem. Kdyby rozuměla významu svého příjmení, pravděpodobně by mi každé ráno kadila do postele. Našla jsem ji, jak se potuluje v sousední vesnici, zblešenou a vyhublou. Zranění oka muselo být staré, protože se už dávno zahojilo. Tak jsem ji vzala k sobě.

Kočky mají zvláštní schopnost zapomenout na všechno kromě přítomného okamžiku. Na svůj život na ulici si nepamatuje, je zjevně přesvědčená, že je královna a já její služka.

Švihne mě ocasem po tváři. Jemně ji odstrčím a vysoukám se z postele.

„Jsi mokrá. Byla jsi venku? Nic sis neulovila?“

„Mňau.“ Hm, pohrdavý tón.

Vtom mě vítá můj pes, kterému říkám Eminem, protože se mu podobá. Ta rebelská chuze, ten výraz ve tváři! Navíc má rád jeho hudbu! Poškrábu ho za uchem.

Na silvestra ho jeho bývalí páníčci nechali venku a on se při tom hluku vyplašil, utekl dírou v plotě a zmatený skočil přímo pod auto. Naštěstí to odnesla

jen jeho nožka. Majitelé ho chtěli nechat utratit, podle vlastních slov nestáli o třínohého kripla, ale veterinář odmítl uspat jinak zdravého psa, takže skončil v útulku. Tam jsme se našli. Původně se jmenoval Ricky, ale to mi připadalo trochu nedůstojné – podezřívám je, že ho pojmenovali podle Rickyho Martina. Tři měsíce jsem mu musela říkat Ricky Eminem, než si zvykl na nové jméno. Během našich procházek se na mě lidé divně dívali.

Každopádně je to ten nejmilejší, nejrozkošnější a nejchytřejší pes, jakého jsem kdy měla. Je to můj první pes.

Připravím nám všem snídani a pak se spokojeně usadím v houpacím křesle na terase.

Miluju ten klid, slunce, stromy.

Nemohla jsem si vybrat krásnější místo k životu.

Můj dům se nachází na úplném okraji obce. Vedle něj stojí moderní bungalov, ale jeho majitel byl dlouhodobě pryč, jen občas jsem tam zahlédla staršího pána se sekačkou.

Ale včera večer jsem si cestou domů všimla, že se uvnitř svítí. Majitel se zřejmě vrátil, tak se mu brzy půjdu představit.

Zazvoní mi mobil a já s úsměvem hovor přijmu.

„Dobré ráno, princezno,“ oslovím svou nejlepší kamarádku Adélu.

„To si strč do prdele.“

Rozesměju se. „Neumíš pít. Zjevně se to nikdy nenaučíš. Přestaň se o to snažit.“

„Nenávidím tě za to, jak svěže zníš.“

„Možná je to tím, že jsem skončila u třetí sklenky vína.“

„A já?“

„Ty jsi skončila u třetí lahve.“

Ozve se zvuk připomínající dávení. Zase se musím smát.

„Nesnáším tě,“ zafuní Adéla.

„To už jsi říkala. Tak proč mi teda voláš?“

„Protože tě potřebuju.“

„Ó, začíná to být zajímavé.“

„Mohla by Zorka přijít po škole k tobě do stánku? Na hodinku nebo dvě? Přijdu, jakmile to půjde.“

„A co za to?“ škádlím ji, i když obě víme, že to udělám. A ráda.

„A co chceš?“

„Trochu ponížení,“ navrhuju vesele.

„Rozviň to,“ naléhá na mě, i když je jasné, kam mířím.

„Povím ti víc, až nastane ten správný čas. Ale pamatuj, že nesmíš odmítnout.“

„Obchodovat s tebou je fakt potěšení,“ zavrčí Adéla a zavěsí.

Ona a její sedmiletá dcera Zorka prožily těžké období. Rozvod, odloučení od toho debila – Adélin bývalého manžela –, stěhování, nová práce, nová škola. Ale zvládly to.

I já si prošla těžkým obdobím, dvěma těžkými roky, ale teď... cítím lehkost. Radost ze všedních dní. Svobodu.

Rozhodnutí vzdát se svého starého života... bylo správné.

Před mojí bránou zastaví známé auto.

„Tati!“ vyskočím a běžím mu naproti.

„Přivezl jsem tu lavičku, zlatíčko,“ usmívá se a obejmě mě.

„To je skvělé!“ jásám.

Společně umístíme lavičku přátelství před můj dům.

Část opěradla pokrývá kovová tabulka s nápisem:

Toto je lavička přátelství. Pokud se cítíš smutný,
něco tě trápí nebo si chceš jen tak popovídat, posad' se
a zazvoň na zvoneček.
Pokud nepřijdu, není to nic osobního, prostě nejsem doma!

Zazvoním na malý kovový zvoneček vedle tabulky
a usměju se.

„Miluju ji! Co myslíš, jak dlouho potrvá, než se
na ni někdo skutečně posadí?“

Táta mě políbí na čelo a láskyplně se na mě usměje.

„Žiješ tady už tři měsíce. Jak tě znám, už máš celou
vesnici omotanou kolem prstu. Takže... hodinu?“

„Celou vesnici ne,“ řeknu zamyšleně a pohlédnu
na sousední dům. Víím, kdo tam bydlí, a bude to tvrdší
oříšek než všichni ostatní obyvatelé dohromady.

Ale je pravda, že za ty tři měsíce jsem potkala
spoustu milých lidí.

„Víš, co nám tady ještě chybí?“ mrknu nevinně
na tátu, který je kromě jiného zručný amatérský tesař
a kutil.

„Nevím, ale určitě mi to povíš a vzápětí mě požá-
dáš, abych to vyrobil,“ povzdechne si přehnaně.

Šťouchnu ho loktem. „Knihobudka!“

Otec se zamyslí. „To je dobrý nápad. Udělám jednu
i pro náš dům. Pošli mi nějaké, které se ti líbí, a já se
o to postarám.“

„Jsi nejlepší, tati!“

„Jiného tátu nemáš.“

„To je pravda,“ rozesměju se, „tak se snaž, aby tě
nepředběhl mámin milenec.“

Uvařím tátovi kávu, sobě zelený čaj a vychutnáme
si nápoje na mojí lavičce přátelství.

Nemůžu se dočkat, jak se ten nápad uchytí! Představuji si, že se lavička stane bezpečným místem pro každého, kdo si na ni sedne.

Pro mě rozhodně.

Cestou do práce zazvoním u pana Gazdíka. Je to devadesátiletý muž, který nevychází z domu. Dvakrát měsíčně mu děti přinesou nákup, navaří mu, uklidí dům a posekají trávník, ale jinak je pořád sám.

Bylo mi ho líto, tak jsem mu před pár týdny přinesla nějaké jídlo a chtěla mu chvíli dělat společnost.

V podstatě nestál ani o jedno z toho, je to velmi svérázný pán, ale když jsem tam nechala krabičku, našla jsem ji druhý den před jeho brankou, prázdnou a dokonale čistou. V podstatě se kvůli mně vydal na dobrodružnou výpravu po svém dvoře, která čítala dobrých patnáct metrů tam a zpět. Tak jsem k němu zašla zas. A pak znovu.

Řekla bych, že máme určitý... vztah. I když značně nekonvenční. Ani mě nepustí do svého domu. A má velmi bohatou slovní zásobu, hlavně pokud jde o vulgarismy. Některé z nich jsem dokonce nikdy předtím neslyšela.

Zazvoním na zvonek u brány a vykročím ke dveřím. Pan Gazdík už není příliš pohyblivý, takže mu chvíli trvá, než otevře. Doma se pohybuje s pomocí hole, ale venku potřebuje vozík. A protože ho nesnáší, raději nikam nechodí.

Zpoza dveří se ozve sprška nadávek. Následuje hlasité bouchnutí.

„Pane Gazdíku, jak se máte?“ začnu zvesela, jakmile se pohne klika, v naději, že tím udám tón rozhovoru.

„Přinesla jsem vám pečenou rybu a brambory. Je toho trochu víc, takže vám něco zbude i na zítra.“

Se svým nejlepším úsměvem natáhnu ruku s krabičkou na oběd.

„Jak se mám, děvče? Hniju ve sračkách. A odnes si to hovno pryč! Kdo to má žrát? Rybu? Chceš, aby se mi do krku zapíchla kost?“

Vezme si krabičku a dál nadává. Snažím se nerozesmát.

„Přisahám, že v tom nejsou žádné kosti. Ale je tam plno omega-3 mastných kyselin, díky kterým bude vaše srdíčko bít až do stovky!“

Pan Gazdík ztuhne a zírá na mě. „Vypadám snad, že chci strávit dalších deset let v tomhle zkurveném světě?“

Nakloním hlavu a nasadím naprosto nevinný výraz. „Nedokážu si představit, že byste tu nebyl. Zvykla jsem si na vás. Každá takováhle návštěva mi zpříjemní den. A pořád čekám, až mě pozvete dál a nabídnete mi kafe a koláč.“

Zabouchne mi dveře před nosem. Bez jediného slova.

„I já vám přeji hezký den!“ zakřičím a svižným krokem se vydám k autobusu.

Na kratičký okamžik se mu v očích zablesklo pobavení. A pro ten maličký záblesk se nevzdám.

Nikdo by neměl být sám. A už vůbec ne na sklunku života.

Chápu, proč je sám, je to mrzutý stařík, většina lidí se v jeho přítomnosti zřejmě necítí komfortně, ale mně to nevadí.

Neberu si to osobně, chová se tak ke všem.

Spíš mě zajímá, proč je takový.

Nevadí mi připravit porci navíc.

A je to taky zábava. Nazval mého bio atlantického lososa hovnem.

„Ahoj, Kami. Kolik kopečků můžu dostat bez placení?“

Obsloužím zákaznici a zírám na Zorku.

„Proto tě sem máma poslala? Aby ses nacpala zmrzlinou zadarmo?“

Zorka se zašklebí. „Ale řekla mi, že mám být nenápadná.“

„Musíš si to odpracovat.“

„Jsi zlá.“

Nechám ji utřít pár stolků a uklidit popadané papírky, do kterých balíme kornouty.

S láskou obsloužím postarší manželský pár. Všimla jsem si, že staří lidé si zmrzlinu užívají stejně jako děti. Všichni ostatní si ji sem chodí dát, ale postrádají tu bezprostřední radost dětí a starších lidí. Fascinuje mě to.

Znám mnoho tváří, některé i jménem – máme své štamgasty, stejně jako vedlejší hospoda.

Zorka mi pomáhá, podává mi kornoutky a oplachuje naběračku, což mě vlastně zpomaluje, ale nestěžuju si, a neustále něco povídá.

O škole, spolužácích, mamince a tatínkovi.

Když mluví o něm, vždycky posmutní.

Právě kvůli ní bylo pro Adélu tak těžké opustit toho debila.

Je to celkem ucházející otec. Ale příšerný manžel.

Adélu terorizoval a několikrát ji uhodil. Ale vždycky mimo dohled dceřiných očí. Před ní si hrál na dokonalého otce. Stejně jako před všemi ostatními. A v soukromí se ke své ženě choval jako ke kusu hadru.

Nenávidím ho. A šťve mě, že Adélina rodina věřila jemu, a ne jí.

Od rozvodu, který proběhl před několika měsíci, se s ní setkal jen jednou, a to na pár minut. Rodiče Adéle vyčítali, že mu brání vídat Zorku, přestože ona je ochotná mu malou kdykoli dát. Lhal. Lže všem. A jeho dcera je nešťastná, že se o ni otec nezajímá.

Adéla nakonec dorazí až po třech hodinách, téměř ve stejnou dobu jako majitel Endri. Ten vždy přichází hodinu dvě před zavíračkou, aby uzavřel pokladnu a připravil novou várku zmrzliny. Většina zmrzlináren míchá vodu s práškem, ale my ne. Endri si z Balkánu přivezl tajný rodinný recept a každý den vyrábí zmrzlinu z kvalitních surovin. Nikdy by mě nenapadlo, že na jednu vaničku čokoládové zmrzliny je potřeba víc než dvě kila čokolády!

Samozřejmě nejde jen o produkt; sexy usmívající se prodavačka také pomáhá zvýšit prodeje.

Sednu si na volnou židli vedle Adély s výše zmíněnou čokoládovou pochoutkou.

Zorka odběhne za spolužačkou, kterou zahlédla čekat na autobusové zastávce se svou maminkou.

„Kde jsi byla?“ ptám se Adély a prohlížím si její ztrhanou tvář.

„S Máriem.“

„A proč?“

„Přesvědčoval mě, abych se k němu vrátila.“

„Ale ty jsi při smyslech a nemáš Alzheimeru, takže...“

„Nechci se k němu vracet,“ ujistí mě a rázem se mi uleví. „Ale... Zorce strašně chybí.“

„Může si ji vzít, kdykoli bude chtít, ne?“

„Říká, že se s ní nebude stýkat. Že buď budeme rodina, nebo nic.“

Naštvaně přimhouřím oči. „Takže ten kokot tě vydírá přes dceru, aby ses k němu vrátila?“

„Možná bych to mohla vydržet ještě pár let, kvůli ní...“ zamumlá Adéla a vyhledá dcerku pohledem.

Bolí mě z toho u srdce a nevím, co na to říct.

Nemám děti, takže asi nechápu hloubku mateřské lásky. Ale vím, že tohle není správné.

„Je to manipulátor a agresor. Násilník. A pokrytec. Vydírá tě vlastním dítětem, Adélo.“

„Ale je to dobrý otec,“ namítá slabě a oči se jí plní slzami.

„Možná se choval jako dobrý otec, když jste spolu žili, ale i tehdy byl špatný člověk. Hrával roli otce z vypočítavosti, aby tebou mohl manipulovat. Je příšerný,“ uchopím ji za ruku. „Snaží se použít Zorku jako zbraň. Kdyby mu na ní záleželo, setkával by se s ní. Jen se tě pokouší ovládat.“ Odmlčím se a rozmýšlím, co jí říct. Jak to zformulovat. Jak jí pomoci.

„Kdybys byla alergická na ořechy...“

„Nejsem,“ skočí mi Adéla do řeči.

„Ale kdybys byla... nesnědla bys celý pytlík, abys dokázala, že to zvládneš. Chápeš pointu? Nejez ořechy, když jsi na ně alergická.“

„Ale já nejsem alergická na ořechy,“ namítá zjevně zmatená. Povzdechnu si a olíznu roztátý pramínek zmrzliny.

„Je to průměr pro toxické vztahy. Tvůj ex je silný alergen. Nenech ho, aby tě zabil.“

„Máš pravdu. Víím, že máš. Ale máma na mě pořád tlačí,“ zlomí se jí hlas.

„Je to na hovno, Adél,“ obejmou ji. „A ty to zvládneš. Možná to jen chce čas. Je to čerstvé. Ten blbec má pochroumané ego. Překoná to.“

Nakonec si najde jinou oběť.

Zůstává v mém náručí, schoulená jako malé dítě, i když je mnohem vyšší než já. Trochu zmrzliny mi ukápne na její vlasy, tak ji pohladím, abych to nenápadně setřela.

„Cítíš se někdy osamělá?“

Vím, na co se ve skutečnosti ptá, a tak odpovím přímo: „Nejsem osamělá, ale chybí mi partner.“ Přemýšlím, jak ji povzbudit. „Jung jednou řekl, že větve žádného stromu nedorostou až do nebe, pokud jeho kořeny nedosáhnou až do pekla. Můžeš se utěšovat tím, že peklem už jsi prošla. Bude to dobré.“

„Kdo je Jung?“

Zamrkám a chvíli uvažuji, jestli to myslí vážně. Asi bych měla ubrat na příměrech a metaforách.

„Spolužák z výšky.“

„Aha.“

„Co kdybyste mě odvezly domů a já vám uvařím večeři?“ navrhuju a ona souhlasí.

Když dorazíme ke mně, u sousedů se svítí.

Lavička je prázdná.

Zorka začne házet Eminemovi míček a on celý šťastný lítá po louce vedle domu. Ani jednomu z nich nevadí, že se stmívá.

„Nesežere ji divočák?“

„Mandragora by ho odehnala jediným zamečením,“ zažertuju.

„Tomu věřím,“ směje se Adéla.

Poté co sníme narychlo připravené těstoviny, nakrmím zvířata a rozprostřu deku na orosenou trávu. Na obloze je už vidět pár hvězd.

„To je Venuše,“ ukážu na nejjasnější bod na obloze.

„Opravdu?“ podiví se Zorka.

„Ano. Je to druhá nejbližší planeta ke Slunci,“ vysvětluju své sedmileté posluchače.

„To přece vím, nežiju v jeskyni.“

„Promiň,“ zamumlám s úsměvem.

„Je vidět při východu nebo západu slunce. Proto se jí také říká jitřenka nebo večernice.“

„Povíš mi pohádku?“ zeptá se mě Zorka po chvíli.

„Slibuju, že pak už půjdeme domů.“

Zasměju se. „Ty ale umíš vyjednávat!“

Chvilku přemýšlím, jaký příběh jí vyprávět. Zorka nechce žádnou ze známých pohádek. Chce, abych si vymyslela vlastní.

„Povím ti *Příběh o trochu emancipované princezně*,“ navrhnou za cvrkotu cvrčků.

„Co je to za název?“ vyprskne pobaveně. „A co znamená to slovo na ‚e‘?“

„Hm... nemusíš přesně vědět, co znamená. Dnes se používá různými způsoby a ne vždy jsou správné. Proto jsem tam dala ‚trochu‘. Tak změňme název na... *Příběh o princezně, která si nevezme prince jen proto, že ji zachránil*.“

„To se ale obvykle dělá,“ otočí ke mně hlavu.

„O to právě jde, Zorko. Poslouchej.“

Otočím se na bok, opřu se o loket a položím si tvář do dlaně.

„Byla jednou jedna princezna – byla krásná, moudrá i laskavá a všichni ji měli rádi. Ale jak rostla, stále častěji po ní požadovali, aby se chovala určitým způsobem. Aby měla pořád dobrou náladu, i když byla smutná, aby nekřičela, i když byla rozzlobená, aby neplakala, i když ji něco bolelo. Aby vždycky dělala, co se jí řekne, i když se jí nechtělo, a aby poslouchala dospělé, protože byla jen dítě. Musela se přece chovat jako princezna!

Snažila se všem vyhovět, ale byla čím dál nešťastnější a cítila se nepochopená.

Roky plynuly a princezna dospívala. Byla stále stejně krásná a laskavá, ale nemyslela si, že je moudrá. Kdyby byla moudrá, mohla by dělat věci po svém, no ne? Mohla by o sobě rozhodovat sama. Jenže takovou možnost neměla.

Jednoho dne zavítal na hrad princ a rodiče princezně oznámili, že je to její budoucí manžel. Když se podívala do tváře neznámého muže, pocítila obrovský strach. Její dobré vychování ji však přinutilo poklonit se mu a vložit ruku do jeho dlaně. Teprve večer, když ulehla do své velké postele s nebesy, ji přemohly slzy. Plakala v ní už mnohokrát, tajně a potichu, protože plakat směli jen obyčejní lidé, ne vznešené princezny. Nikdy předtím ji srdce nebolelo tak jako oné noci.“

„Nikdy jsem neslyšela, že by princezny nemohly plakat. Myslela jsem, že to platí jenom pro kluky,“ přeruší mě Zorka.

„Zorko, všichni máme právo plakat. Každý to někdy potřebuje a nezáleží na tom, jestli je to holka, nebo kluk.“

„Jsi si jistá?“

„Ano. Pindík není kontraindikací pro pláč.“

„Cože?“

„Jsem si jistá,“ potvrzuju. „Vraťme se k pohádce. Princezna srdceryvně plakala a myslela na muže, který se měl stát jejím manželem.

Nemohla! Nemohla si vzít toho neznámého prince!

Snila o tom, že její vyvolený ji bude milovat! A že ona ho bude chtít!

Možná byla opravdu hloupá...“

„Nebyla hloupá!“ přeruší mě Adéla.

„Ona si to myslela. Všichni ji přece přesvědčovali, aby ignorovala vlastní pocity,“ vysvětluju nejen Zorce a natahuju ruku, abych stiskla tu Adélinu. „Přesvědčo-

vali ji, že vědí lépe než ona sama, co potřebuje. Ale to neví nikdo, Zorko. Jen ty můžeš slyšet, co ti říká srdce, rozum a intuice.“

„Co je to intuice?“

Vzdychnu. „Ten tichý hlásek v tvé hlavě, který ti pomáhá dělat rozhodnutí. Občas je to jen nutkání něco udělat, jindy silný pocit, který tě zastaví, nebo naopak někam postrčí.“

„Tak to neznám.“

„Jednou to poznáš, protože nejsi jako ta princezna, naučíš se naslouchat sama sobě. Ale i ona hluboko v srdci věděla, že si toho cizince nemůže vzít. Tak si sbalila batůžek a uprostřed noci utekla z hradu.“

„Sama? Nebála se?“ Zorce se zatají dech. Mám si začít zoufat, že mě neustále přerušuje, nebo předstírat, že je to interaktivní pohádka?

Pro zachování svého duševního zdraví volím druhou možnost.

„Samozřejmě že se bála. Ale někdy musíme překonat strach, abychom mohli udělat to, co je třeba. Princezna však byla nezkušená a neznala nebezpečí světa mimo hrad. A tak padla přímo do spárů tříhlavého draka, který ji uvěznil na svém zámku.“ Zorka zahýká hrůzou. „Byla nešťastná, protože utekla z jednoho vězení, jen aby skončila v jiném.“

„Proč draci vlastně unášejí princezny?“

„Kladeš spoustu inteligentních otázek,“ poznamenám, abych získala čas na rozmyšlenou. Netuším, proč draci unášejí princezny!

„Pravděpodobně proto, že jsou strašně oškliví a chtějí se dívat na něco krásného a spanilého,“ usoudím nakonec.

„Takže být ošklivou princeznou není tak špatné,“ uzavírá Zorka. „Jsou v bezpečí.“

S Adélou se rozesmějeme.

„Ale ty nejsi ošklivá, takže tě musíme připravit i na draky a jiná nebezpečí. Princezna se o draka starala, vařila mu a uklízela zámek, ale drak byl věčně nespokojený. Nic, co udělala, mu nebylo dost. Ona nebyla dost. Protože drak chtěl být nespokojený, chtěl být rozzlobený.“

Adéla mi stiskne ruku pevněji.

„Jednoho dne, když byl drak pryč, dorazil k zámku rytíř, aby ji vysvobodil. ‚Pojď, princezno,‘ volal na ni šeptem, ‚musíme utéct, než se drak vrátí!‘ Opatrná princezna se však nevrhla do náruče neznámého prince, i když byl hezký a jistě i statečný, když pro ni přišel až do dračího zámku. ‚A co potom?‘ zeptala se ho. ‚Potom si mě vezmeš za muže,‘ odpověděl rytíř. ‚A když nebudu chtít?‘ Princ v rytířské zbroji se zamračil. ‚Tak to v našem království chodí. Vysvobozené princezny se provdají za své zachránce a žijí spolu šťastně až do smrti.‘ Princezna zavrtěla hlavou a o krok ucouvla. ‚Pokud mě vysvobodíš, budu ti z celého srdce vděčná, ale nevezmu si tě,‘ odvětila princ. A on? Podnikl snad tuto cestu úplně zbytečně? Riskoval svůj život pro nic? Nezíská nevěstu? Rozzlobil se a odešel, aniž by jí pomohl.“ Povzdechne si. „Zapamatuj si, Zorko, pokud ti někdo prokáže laskavost a požádá tě o něco na oplátku, nebyla to laskavost, ale obchod.“

Slyším, jak si ta slova tiše opakuje, zatímco Adéla si pod vousy mumlá, že princ je pěkný kretén.

„Takže princezna zůstala s drakem navždy?“ zeptala se Zorka po chvíli.

„Ne. Princezna byla chytrá, i když tomu sama nevěřila. Postupem času si všimla, že drak má bolesti břicha. Trápily ho křeče a nadýmání. Strašně.“

„Prdíci drak,“ směje se Zorka nahlas.

„Přesně tak. Napadlo ji, že možná proto byl neustále mrzutý. Měl zažívací potíže.“

„A co jedl?“

„Ovce a kozy. Celé, i s kostmi, rohy, vlnou a srstí. Z toho by rozbolelo břicho každého.“

„To ano,“ přikývne Zorka vážně. „Ale nemohl by žrát jen ovce? Nechci, aby to Mandragora a Mozkomor slyšeli. Mohli by se bát.“

„Dobře, tak jen ovce,“ usmívám se. „A protože se princezna od učitelů naučila mnoho praktických věcí, vyznala se i v bylinkách. V zámecké zahradě nasbírala fenykl a kmín, které jsou vynikající na žaludek a střeva, a přesvědčila draka, aby vypil čaj z jejich odvaru. O několik dní později se drak probudil bez bolesti a s úsměvem. Byl tak šťastný a vděčný, že si princeznu hodil na záda a lítal s ní po celém království. Nakonec přistál v zahradě, poděkoval jí za pomoc a daroval jí svobodu. Princezna ukázala drakovi bylinky potřebné k přípravě čaje a s lehkým srdcem a batohem na rameni opustila zámek. O několik dní později, hladová a unavená, dorazila do nejbližší vesnice, kde se jí ujala jedna rodina. Princezna s nimi žila i pracovala a nakonec potkala mladého kovářova syna. Nebyl to nejkrásnější muž na světě, nebyl bohatý a rozhodně to nebyl princ, ale měl laskavé srdce a něžné oči. Zamílovali se, vzali se a žili šťastný život. Občas se pohádali, někdy se na sebe zlobili a sem tam si nerozuměli, ale protože se vzali z lásky, vždy svoje problémy překonali.“

„Konec,“ zašeptá Zorka po chvíli. „Nemohla bys takovou pohádku přijít vyprávět i k nám do školy? A přesvědčit učitele, abychom se místo matematiky učili o bylinkách?“

Rozesměju se. „To by se jim asi moc nelíbilo, zlatíčko. Kromě toho, matematika se ti bude hodit.“

„Nejsi moc... to slovo na ‚e‘. Vzdáváš to, aniž bys to zkusila.“

Chytrá holka. Používá proti mně můj vlastní příběh. Ta se ve světě neztratí.

Rozloučím se s nimi, a když už stojím před dvorkem, posadím se na svoji lavičku přátelství. Pohladím hladké dřevo a s úsměvem zavřu oči.

Jaký nádherný den!

Ze sousedního domu ke mně dolehne jemná, melodická hudba.

Podívám se tím směrem, do tlumeně osvětleného okna. Rozpoznám v něm vysokou mužskou siluetu a žaludek mi vzrušením poskočí.

Kdoví, zda by byl ochotný vzít si princeznu, kdyby ho zachránila?

První setkání. No, technicky vzato druhé. Třetí.

PRVNÍ SETKÁNÍ PO LETECH

Kamila

Oblékám si mikinu. Je mi moc velká, musím si několikrát vyhrnout rukávy, aby mi z nich vůbec vyčnívaly konečky prstů. Sahá mi skoro až ke kolenům. A vešla by se do ní ještě jedna Kamila. Zapínám si zip až ke krku a přivoním si k ní. Zklamaně se kousnu do rtu.

Necítím ho. Používám stejný prací prostředek, ale už je pryč.

Logicky to chápu, ale moje srdce... jako bych ho znovu ztrácela. Ta mikina je moje opora ve dnech, kdy cítím hluboko v duši smutek. Protože když ji mám na sobě, vidím v ní jeho.

Jeho úsměv. Dolíčky ve tvářích.

Vzdychnu a potřesu hlavou. Vyjdu z domu a rychle kráčím směrem k lesu, abych se zahřála. Poslední rok chodím běhat docela často, protože mi to pomáhá vyčistit si hlavu. Zezačátku jsem doufala, že bych mohla trochu zhubnout, a i když jsem si nepochybně zpevnila postavu, oblečení mi padne stále stejně.

Jakmile dojdu k prvním stromům, rozběhnu se. Miluju, jak tenisky tiše dopadají na měkkou zem, jak

mi suché listí křupe pod nohama a stromy se míhají kolem. Zaběhnu si svůj oblíbený okruh a pak přejdu do chůze.

Dech se mi zklidní, a tak se soustředím na to, jak sluneční paprsky pronikají skrz listoví a mezi větve-mi. Kolem proletí červenka, v zobáčku něco nese.

Usmívám se. Idylka.

Tohle místo... zbožňuju to tady.

Zaslechnu šustění a otočím se, abych zjistila, jestli je to jen ptáček hledající něco na zub, nebo srnka.

Uvidím roztomilá selátka. Tři mladé divočáky, kteří ještě nepřišli o své pruhy.

Úsměv se mi rozšíří, protože jsou opravdu rozkošní.

Pak se ozve zachrochtání, které rozhodně nezní roztomile. Ani přátelsky.

Ačkoli... mohou vůbec divoká prasata chrochtat nepřátelsky? Intonují?

Z křoví se vynoří matka mlád'at a upře na mě svá malá očka.

Pomalu zvedám ruce před sebe.

„Jen procházím. Tvoje děti patří jen tobě. Jsem neškodná. Ty taky, víd’?“

Bachyně mi buď nerozumí, nebo nevěří, protože se jí zježí srst na zádech a znovu vydá ten zvuk.

A potom po mně vystartuje.

A do prdele!

S výkřikem se rozběhnu k hlavní silnici, která nemůže být dál než sto metrů. Všude kolem jsou keře a mladé stromky, které by mě neunesly, ale silnici lemují staré duby.

Bachyně mě dohání. Do háje, je tlustá a rychlá, to není fér!

Moje nohy došlápnu na asfalt a s úlevou zahlédnu auto. Nastartované stojící auto.

Další děsivé zachrochtání, které je až příliš blízko, mi nedá na vybranou.

Otevřu dveře a skočím na sedadlo spolujezdce. Bachyně proběhne kolem a zmizí v křoví. Úlevně si vydechnu.

„Trochu přecitlivělá,“ zamumlám jejím směrem a snažím se uklidnit divoce bušící srdce. Jak adrenalin opadá, začnu se třást. Kdyby mě dohnala...

Nic se nestalo. Jsem celá.

Navzdory třasu, který nemohu zastavit, se slabě pousměju.

To bylo dobrodružství!

Ozve se jedno z těch hraných odkašlání, kterými chce na sebe druhá osoba upozornit.

Nasadím trochu rozechvělý, ale přátelský úsměv a otočím se k... hm.

Hm, hm, hmmm.

Můj nový soused má u ucha telefon a nedůvěřivě mě pozoruje.

„Co děláte v mém autě?“ zeptá se pomalu a zaraženě na mě zírá.

Odfrknu si. Copak neviděl toho netvora, který mě pronásledoval?

Žádné jste v pořádku? Žádné co se stalo?

Stačí mi jediný pohled a jediná věta, abych poznala, že se nezměnil.

Rychle si ho prohlédnu. Strnulý výraz, dokonalý účes, oblek a vyžehlená košile. Je odpoledne, jak to, že jeho oblečení není po celém dni pomačkané? Ne-dotkl se vlasů?

„Zastavila jsem se na kus...“ zaváhám a na vteřinu mi zkratuje mozek. To se mi občas stává a nejsem pak zodpovědná za to, co se děje dál. „... řeči. Jak se vám daří?“

Ráčkuju? Proč ráčkuju? Naučila jsem se správně vyslovovat „r“ a „ř“, když mi byly tři roky.

V jeho očích se mihne pohrdání a mnou proletí pobavené podráždění.

Arogantní debílek.

Dál na mě civí.

„Honil mě divočák,“ vysvětluju tiše a ignoruju způsob, jakým zaplňuje prostor v autě. A jak voní. Celkem mi to jde díky jeho přiblblému škrobenému výrazu, který úspěšně maskuje ty pěkné věci.

„Už je pryč, můžete vystoupit,“ oznámí mi.

„Nevypadáte jako odborník na chování divokých prasat. Nikam nejdu,“ zavrtím rozhodně hlavou.

„Slečno, potřebuju odjet.“

„Tak vám budu chvíli dělat společnost.“

„Děkuju, ale nemám zájem,“ říká pomalu a důrazně, jako by mluvil s malým dítětem nebo s někým retardovaným.

Věnuju mu nevinný úsměv a nakloním se blíž.

„Z tohohle auta mě dostanete leda násilím. Venku je hysterická bachyně a já miluju svůj život.“ Přimhouřím oči. „Máte rád svou matku?“

Na jeho tváři se nepohne jediný sval. Zajímavé.

„Co to má společného s tím, že jste neoprávněně vnikla do cizího motorového vozidla a odmítáte ho opustit?“

Možná má něco zastrčeného v zadku. Co když na něj doma čeká přítelkyně, která ráda experimentuje? To by vysvětlovalo jeho chování i ten výraz ve tváři.

Přesto doufám, že přítelkyni nemá.

„Vaše matka by určitě chtěla, abyste jako gentleman odvedl dámu do bezpečí. Odvezte mě domů. Prosím. Ochraňte křehkou ženu před útoky divé zvěře.“

Vzdychne. Zní to trochu... melodramaticky. Vlastně mi trochu připomíná mého tátu. Vítězoslavně se opře o sedadlo a masíruje si stehno. Asi jsem si natáhla nějaký sval.

„Kde bydlíte?“ zeptá se s pohledem upřeným před sebe.

„Vedle vás,“ zanotuju spokojeně.

Prudce ke mně otočí hlavu. „Ne.“

„Ano.“ Třas pomalu ustává, tak mu věnuju svůj nejzářivější úsměv.

Zamumlá cosi nesrozumitelného a auto se rozjede.

O pár minut později zaparkuje před svým bungalovem, který je i s pozemkem stejně dokonalý jako on sám.

„Vaše kozy... smrdí,“ konstatuje znechuceně.

Svíráám rty, abych se nerozesmála, protože si zjevně neuvědomuje, co z něj právě vypadlo.

„Upozorním je na tu skutečnost,“ řeknu v jeho jazyce.

„Jedna z nich vydává příšerné zvuky. Zřejmě má nějaké zdravotní problémy. Možná zářivací potíže?“

„Uvařím jí fenyklový čaj,“ přikývnu vážně a on na mě vrhne pochybovačný pohled. Vypadá trochu jako drak z mojí pohádky. Těžko říct, zda za jeho mrzutost můžou zaražené prdy, nebo něco jiného.

„Vaše kočka opakovaně vstupuje na můj pozemek.“

Ach, bože. Asi se fakt rozesměju.

„Zkusím jí domluvit. Má jen jedno oko a nejsem si jistá, jak dobře jím vidí. Možná nerozezná můj pozemek od vašeho. Pro jistotu jí vytisknu mapku z katastru.“

Semkne rty, ale nijak to nekomentuje.

„Pouštíte si hudbu příliš nahlas.“

Nedokážu odolat a začnu se smát. „Začínám se cítit, jako bych byla u soudu.“